

ların, hesabını veremeyeceği bazı provokatif davranışlarının sorumluluğunu almaktan korkmaktadır. Hepimiz, elbette ki CHP'ye güven gelmesi için değil, kendi inançlarımızın gereği olarak, solun dosta ve düşmana, tutarlı çizgisini somut ve kesin örneklerle kanıtlayacağı olgunluğa ve bütünlüğe ulaşmasını istiyor, bekliyoruz. Bugün bizce görünen olumlu yol sosyalistlerin seçime katılması, ama ortak bir cephe halinde katılmasıdır: dışarıdan da tutarlı sosyalistleri olarak, herhangi bir partinin üstünlüğünü kurmaya çalışmayan, yalnızca *sosyalistlerin* mecliste seslerini duyurmalarını sağlamaya yönelik bir ortak sol cephe - ve bunun yararının, zorunluluğunun halka anlatılması, işçilere anlatılması. Kartal seçimlerinde alınan sonuç böyle bir ortak harekete doğru adım atılmasına yol açabilirse, bir musibet bir somut yarara dönüştürülmüş olur. Başarılı Marksist politika demek, herhalde, yalnızca hep başarılı olmak değil (böylesi tarihte yok çünkü), başarısızlıklardan başarı çıkarabilme esnekliği, yenilgiyi kazanca dönüştürebilme yeteneğidir. ■

Not: Bu yazının yazılmasından sonra, Kitle'nin 51. sayısındaki yazının seçim sonuçları belli olmadan önce yazıldığını, yani 31 oya «az ve öz» denilmediğini öğrendik. Kitle'nin 52. sayısında genel Başkan Ahmet Kaçmaz'ın yazdığı özeleştiriye de gördük. Özeleştiriye savunulan görüşü benimsememekle birlikte, bu tavrın, olayın genişlemesine ele alınıp değerlendirilmesine yol açacağını umuyoruz.

TÜRK-İŞ KURULTAYI

Mart ayı içinde yapılan TÜRK - İŞ kurultayı, bu örgütün tabanındaki yoğun uyanışın ve hareketliliğin, geleneksel «partiler üstü» (!) politikayı sarstığını ve bunun sürdürücülerini hayli kuşkulandırdığını gösteriyor. TÜRK - İŞ yönetici kitiği, işçi aristokrasisinin bilinen tak-

tikleriyle bu oluşumu engellemenin imkânsız olduğunu görmüştür. Şimdi yapılmak istenen, bu oluşuma sahip çıkar gibi görünüp aldatıcı sloganlarla hareketi kendi kanallarına aktarabilmektir. Usta bir demagog ve denge uzmanı olduğunu TÜRK-İŞ'in son 15 yıllık tarihinde sık sık gösteren Halil Tunç ve ekibi, şimdi bu politikayı pazarlamaktadır.»

Kurultayın hemen öncesinden bu yana, genel grev tehditleri (!), lokavtın hak olmadığını öne sürmek ve işçilerin parti kurmaları gereğini kabul etmek gibi, kuru söz olarak dahl Halil Tunç ekibinin hayli ilerisinde olan taleplerin sık sık basında ilânı, bu açıdan şaşırtıcı değildir.

Tunç ve ekibinin «partiler üstü» diye adlandırdıkları sarı sendikacı anlayış, günlük politik tercihleri her zaman ön plana almıştır. Eyyamcılık özsel ve değişmez ilkesidir. Bu bakımdan Tunç'un talepleri değil, Tunç'u bu talepleri söylemeye zorlayan şey önemlidir.

Özellikle son on yılın gelişmeleri, Sendika hareketinde doğal biçimlerini henüz almadı. Bu iç zorlama kendini en çok TÜRK-İŞ'te duyuruyor. Ama bu, öteki büyük konfederasyon olan DİSK'in de bu gelişmenin etkisinde olmadığını göstermez. Bağımsız sendikalar da aynı durumdadır.

Türkiye hızla politikleşmekte ve tarihinde gördüğü en yoğun politik kutuplaşmayı yaşamaktadır. Her sosyal sınıf gibi ve her sınıftan daha âcil ve temel olarak işçi sınıfı, kendi sınıfsal çıkar ve görevinin, siyasal yanı belirleyici olan örgütlenmeleri yaratmak olduğunu görmekte ve varolan kurumsal yapıyı zorlamaktadır.

Eğer bu zorlama önümüzdeki bir yıl içinde sonuçlarını verirse Sosyalist, Sosyal De-

mokrat ve Kapitalist düzen yanlısı üç büyük gruplaşma ortaya çıkar. Bunlardan Sosyal Demokrat eğilim, dönemin geçici siyasal öğelerinden yararlanarak hayli güç kazanabilir. Ancak aynı eğilim, kendi bünyesinin, uzun vadedeki gelişmeler sonucu yeniden daha kesin tercihlere kaymasını önleyemez. Türkiye'nin yapısal durumu bunu zorlar.

Fakat TÜRK-İŞ içinde Sosyal Demokrat eğilim, belki daha büyük oynama isteğinden, belki de o bilinen tarihî karsızlıklarından ötürü, TÜRK-İŞ tabanındaki bu oluşumu yönlendirme işini Tunç ve ekibine bırakmış görünüyor. Belki de bağlı oldukları partinin yakın ve muhtemel bir seçim başarısının etkisinde, bu dönemsel şansı uzun vadede, kalıcı bir kalıp için kullanmayı düşünmektedirler. O zaman DİSK yönetici kadrosunun zaten varolan eğilimi, tabanının muhalefetine sıyrılabilecektir. Bağımsız sendikalar için de aynı plan sözkonusudur.

Fakat gerek bilimin ve tarihin, gerekse özel olarak ülkemizin son 15 yıllık pratiğinin gösterdiği gerçek, işçi sınıfımızın ekonomik - politik talepleri yolunda geçici engelleri hızla bertaraf etmesidir. Büyük ölçüde kendiliğinden ve çeşitli kurumsal engel ve baskılara rağmen oluşan bu süreç gerçek sosyalist siyasal mücadelenin bugüne dek eksikliği derinden duyulan araçlarını yaratmaktadır. ■